

אוצרות

גליון שפועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

התחדשות

"אש"ל אומן" - שיווק מוקדם!

ברגשי גיל והדווה התקבלה הבשורה בקרב הנוסעים לאומן, לקראת ראש השנה הבעל"ט, כי השנה נערכת "אש"ל אומן" לשיווק מוקדם של מקומות השינה והאוכל.

"אש"ל אומן" נטלה על עצמה בשנים האחרונות את התפקיד האסטרטגי להסדיר את עניני השינה וארוחות החג בימי ראש השנה, לרווחת העולים אומנה, במתחם אוהלים מיוחד שעונה על כל הצרכים, הגשמיים והרוחניים כאחד.

השנה הציבה "אש"ל אומן" בראש מעיניה את רחשי הלב של הציבור לשירות איכותי מירבי, ולכן החליטו העוסקים במלאכת הקודש להתחיל בשיווק כרטיסי השירות כבר בשבועות הקרובים, בכדי שיוכלו להתמקד גם בפרטים הקטנים.

"אש"ל אומן" תפיץ את הכרטיסים על ידי סוכנים בפריסה ארצית. המעוניינים להצטרף לרשימת המשווקים, יפנו לטלפון (המיועד לסוכנים בלבד): 052-7657764

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	כו	נה.	לט	רלה-רלו	פד
א	כז	נה:	מ	רלו-רלה	פה
ב	כח	נו.	מא	רלט-רמ	פו
ג	כט	נו:	מב	רמא-רמב	פז
ד	א	נו.	מג	רמג-רמד	פח
ה	ב	נו:	מד	רמה-רמו	פט
ו	ג	נח.	מה	רמו-רמח	צ

יום של הפצה

כ"ט בתמוז
לרפואת ר' חיים יעקב
בן שרה ליבא.

אוצרות
ברסלב
02-9950000
Tel. 1-718-8552121

ת.ד. 50617 בית שמש
טל' במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066
bra Slav@actcom.net.il
ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל

איך פותחים את הכספת?

המפתח נראה לו כצעצוע לכל דבר, הוא הפך אותו מצד אל צד, אבל זה לא נראה לו משהו ששייך לדלת הכבדה והנעולה שלפניו...

אביו הוריש לו לאחר מותו כספת נעולה, בצוואה קבע שהכספת על כל תכולתה היקרה יהיו שייכים לו, לבן הזקונים שלו. באותה מעטפה שבה הונחה הצוואה, הונח גם המפתח שלמעשה לא היה כי אם חתיכת מתכת מעוקמת, שדמתה יותר למשחק ילדים מאשר למפתח של כספת.

למרבה הפלא ייחד האב בצוואה דברי שבח על המפתח עצמו, הוא כתב שכמעט אין דומה לו בעולם כולו. על ידי המפתח, כותב האב, ימצא הבן את אושרו ואת עושרו...

הבן נוטל שוב את המפתח לידי, מחפש בכל זווית אפשרית של הכספת אחר סדק כלשהו שבו אמור להינעץ ה"מפתח" המוזר הזה - אך לשוא, הכספת אטומה מכל צדדיה, אין בה זכר לחרוץ ובודאי שלא כזה התואם למפתח שבידו.

...זו גם מטרתן של הקינות השונות החוזרות ונשנות בימי 'בין המצרים' - להביע ועוד פעם להביע את הרצון שלנו לחזור לשולחן אבינו שבשמים; לבקש ולחזור ולבקש לצאת מן הגלות הכללית והפרטית...

בא הצדיק ומגלה לנו שהמפתח הייחודי הזה אינו פועל בדרך הרגילה, יש בו כוח שמיימי עצום, יש להקיש ולחזור ולהקיש - והישועה תצמח באופן פלאי. לעולם אל תמדוד את כוחותיך לפי ראות עיניך, כח הדיבור שלך הוא פלא והוא פועל באופן פלאי, קח את המפתח והתחל להקיש...

פרשת נדרים מלמדת אותנו על הכוח הפלאי של הדיבור הקדוש: "איש כי י-פ-ל-א". כח הרצון של יהודי שבא לידי ביטוי בדיבור - מפליא פלאות, למעלה מדרך הטבע. זו גם מטרתן של הקינות השונות החוזרות ונשנות בימי 'בין המצרים' - להביע ועוד פעם להביע את הרצון שלנו לחזור לשולחן אבינו שבשמים; לבקש ולחזור ולבקש לצאת מן הגלות הכללית והפרטית. מילים אלו מחוללות פלאים. בראייה שטחית נדמה אולי שהמילים שלנו אינן כי אם צעצוע מול חומות ושערים של גלות נוראיים כאלו הסוגרים ומסוגרים זה אלפיים שנה, אך עלינו להאמין בכוחו של המפתח המופלא שבוקע כל שער וחומה!

בית המקדש, מבאר רבינו, נועד לגלות את כוחו של הרצון הקדוש של כל יהודי, ואילו חורבנו נגרם על ידי פגם הרצון הקדוש. בניינו העתידי של בית המקדש גם הוא יהיה על ידי הרצונות הפשוטים שנביע בפה מתוך הלב.

(על פי ליקוטי הלכות: ברכה"ש ה-פט, צ).

לאחר ניסיונות אינספור לאתר את אופן הפתיחה של הכספת, הוא פוטר ידיו ופורץ בכפי נואש. מצבו כה דחוק, בני ביתו רעבים ללחם, הוא כל כך קיווה שמכאן תצמח ישועתו, והנה הכספת לפניו אך מוצא לכסף צ'ין.

בלבו עולות שאלות נוגות: מדוע היתל בו אביו?! אם לא היה משאיר לו מפתח כלל, כי אז לא היה תולה ציפיות בכספת, אך הוא השאיר מפתח-צעצוע, וגם הוסיף לזרות מלח על הפצעים בדבר ייחודיותו של המפתח. הבן כבר דמיין כל כך את העתיד הזוהר - ועתה עיניו רואות וכלות את הכספת העלומה ואינו רואה כל אפשרות לפתוח אותה. אביו.

ברגע האחרון נזכר הבן: שותף נאמן היה לאבא, כמו אחים הם היו וגילו זה לזה את כל מסתוריהם, ודאי הוא יודע את פשרה של החידה.

השותף שומע את הסיפור ומגלה לאוזניו הנדהמות של הבן: המפתח בכלל לא פועל בצורה הרגילה של סיבוב לשוניית המנעול, זהו מפתח מתוחכם המופעל על ידי חיישנים זעירים. יש רק להקיש עמו כמה פעמים על גב הכספת ומיד היא נפתחת.

אוצר מופלא שאין דומה לו הונח בלבו של כל אחד מאתנו. כספת המכילה הון עתק שערכו העצום לא ישוער - - -

לא הולך? אל תרימו ידיים!

המגולמים בדברי התורה, כמו שכתוב "כי ה' יתן חכמה מפיו, דעת ותבונה".

רבינו מסביר לנו עומק נוסף. הדיבור הוא כידוע ספירת המלכות, כמו שכתוב ב'פתח אליהו': "מלכות - פה". לכן, מי שפגם בדיבור, פוגם במלכות ומעורר את מידת הדין לפי הכלל התלמודי: "דינא דמלכותא - דינא" (נדרים כ"ה ע"א) והמורד במלכות חייב מיתה (שבת נ"ו ע"א).

אבל כשאדם מתקן את הדיבור, הוא מעורר את מידת החסד להשפיע לו כל טוב, כמו שכתוב (תהילים פ"א י"א): "הרחב פיך - ואמלאהו" - אם תרחיב פיך בתפילה, תתמלא בשפע רב; וכמו שכתוב (בראשית מ"ט כ"ח): "וואת אשר דיבר להם... איש אשר כברכתו ברכך אותם" לאמור, שעל ידי הדיבור מקבלים ברכה.

זו הסיבה שהעוסק בתורה בלילה, מושכים עליו חוט של חסד ביום, כפי שאמרו חז"ל (הגינה י"ב ע"ב). הלילה גם רומז למצב רוחני חשוך שהשתלט על האדם, וכאשר הוא לומד אז, הוא מתקן את הדיבור והופך את מידת הדין למידת החסד.

אכן "מוות וחיים ביד לשון" (משלי י"ח כ"א); הדיבורים הפגומים גורמים לסערה - למידת הדין ולמוות - אך דיבורי התורה משקטים אותם.

כעת, כבר אי אפשר לטעון שאין מה לעשות!

בי (ז) ותרגמו "לרוח מְמֹלָא" (=לרוח מדברת). אך כשנפגם הדיבור, בפרט על ידי לשון הרע, נעשה מהרוח הקדושה הזאת "רוח סערה", שבכוחה לדבר בשמיים דיבורים רעים ולקטרג על האדם.

כשנמצאים, הלילה, בתוך סערה כזאת, אכן לא יודעים מה לעשות. אמנם, רבינו לימד אותנו, שכשאדם מתפלל לה' באמת, מתוך הלב, כי אז ה' קרוב אליו ומושיע אותו מיד.

ברם, דא עקא, שהסערה לא נותנת לדבר דיבור אמיתי.

מה העצה? לא לברוח! דווקא כאן ועכשיו, בלב ליבה של הסערה, פתח איזה ספר קדוש, התחבר לתורה ולמד - אם מעט ואם הרבה - כל אחד כפי כוחו ויכולתו - והגעת אל חוף מבטחים.

הסבר העניין הוא, שהרי כל כוחה של רוח הסערה הוא מכך שהאדם לקח את כוח הדיבור שהוא רוח ה', ניתק אותו ממנו יתברך והשתמש בו לרעה, לדיבורים רעים, ומהדיבורים הללו נעשתה רוח הסערה.

מה שצריך לעשות הוא, להוציא את הדיבורים הרעים הללו מתוך רוח הסערה, ולשוב ולחבר לקב"ה, כדי שיחזרו להיות רוח פיו של הקב"ה.

לשם כך, יש להתחזק, ובתוך עין-הסערה לעסוק בתורה, כדי שרוח הסערה תחזור להיות רוח פיו של הקב"ה

"הדיבור הוא רוח פיו של הקב"ה... וכשפוגמים הדיבור... נעשה מרוח פיו רוח סערה... שממנו באים כל הקטרוגים והגסויות..."

"ותיקון הדיבור הוא על ידי התורה שלומדין בצר לאדם, בעניות ובדחקות... והו"ל אמרו, הלומד תורה בלילה, מושכין עליו חוט של חסד ביום... אזי נופלים כל המקטרגים השולטים על הדיבור, ואז הדיבור יוצא בשיר ושבח והלל להקדוש ברוך הוא".

(ליקוטי מוהר"ן ח"א ל"ח ב-ד)

כן, כולנו מכירים את זה, מי יכול לומר שלא? כולנו מכירים את המצבים שבהם מרגישים לחוצים, לא הולך לנו, מתוחים ומפוחדים. מביני דבר קוראים לזה 'דינים'.

גם עבודת ה' נפגעת מכך. כשאדם במצוקה, הוא מבולבל וקשה לו מאוד להתפלל ולעבוד את ה' באמת.

מה עושים, מרימים ידיים!?

רבינו, כדרכו, חושף בפנינו את השורש הרוחני של הבעיה, וממילא מוצא לה פתרון.

נכון, כשאדם במצוקה, זה סימן שמידת הדין מקטרגת עליו. אבל מי נתן לה למידת הדין את הכוח לקטרג? התשובה היא: האדם בעצמו. כשפגם בדיבור שלו.

כי כוח הדיבור נובע מרוח פיו של הקב"ה, כמו שכתוב: "ויפח באפיו נשמת חיים, ויהי האדם לנפש חיה" (בראשית

נעקבות הדורות בחסידות

דורות

רבי אהרן מברסלב

פעם גילה רבינו לרבי אהרן כי יסתלק מן העולם בחודש אב. אי לכך, מדי שנה בשנה, בראש חודש אלול, נהג רבי אהרן לעשות סעודה גדולה; הן מובטח הוא שיחיה שנה נוספת!

בחודש תמוז תר"ה, השנה שבה הסתלק רבי נתן, נפל רבי אהרן למשכב, קרא לבניו ואמר להם: "אומרים שאני גאון ולמדן, אי לכך מובן שבחרתי לי דרך חיים טובה ביותר, הלא היא התקרבותי לרבינו. את הדרך הטובה הזאת ברצוני להוריש לכם".

ביום א' לחודש אב שנת תר"ה, בהיותו בן שבעים שנה, נסתלק רבי אהרן לשמי מרומים ונטמן בברסלב. "פטירתו", אמרו אנשי, "נרמזה בתורה (במדבר ל"ג ל"ח): "זיעל אהרן... וימת שם... בחודש החמישי באחד לחודש" - - -

עצמו מכיסאו ואמר: "ידעתי מכבר שבעל השגה הוא, כעת אני מבין שמעת בואו מארץ ישראל, השגותיו גבוה לאין שיעור!" והוסיף: "טוב לחסות בצל קדשו".

לא חלפו ימים רבים, רבי אהרן מטייב נסתלק לבית עולמו, ורבי אהרן היה לאחד ממובחרי תלמידי רבינו הקדוש, שהעיד על קדושתו: "הוא הלך לחופתו בכתונת נקיה" - - -

בהשפעת רבינו נתמנה רבי אהרן לרב העיר ברסלב, ופעם אחת התבטא: "אפילו לסוסים שהביאוהו לעיר ברסלב, עליו להודות".

ידידות אמיצה שררה בינו ובין רבי נתן, בחזר תלמידי רבינו. עוד בתחילת התקרבות רבי נתן, אמר לו רבינו: "מעתה תקיים עשה לך רב - אני אהיה לך לרב, וכשיבוא רבי אהרן יהיה הוא לך לחבר ותקיים בו יקנה לך חבר". ואכן, תדיר היה רבי אהרן גליל לכוונת את רבי נתן: "חברי" ולאחר הסתלקות מוהר"ן זעק רבי אהרן ובכה: "חברי היקר! כל האוצרות של הרבי נותרו אצלך!"

כששלח רבינו פעם אחת את רבי נתן בשליחות מסוימת אל רבי אהרן, שאלו רבינו כאשר שב: "מה עושה אהרלה שלי?"

"ראיתו ועיניו אדומות מבכי", השיב רבי נתן.

"עליו נאמר", נענה רבינו, "כיושב סתר לחלות פני מלך - מראה כהן, הפייטן, ברצונו לתאר את הכהן הגדול בשעתו הגדולה, משווה אותו לזה היושב בפניה נסתרת ושופך את לבו לפני בוראו".

מגדולי תלמידי הרב הקדוש רבי אהרן מטייב, היו רבי משה, רבה של קרסין, ובנו רבי אהרן. על זה האחרון אמרו יהודי קרסין: "יפה כח הבן - מכח האב", תורה ועבודה התאחדו אצלו, ועוד בחיי אביו מילא את מקומו על כס ההוראה.

ויהי היום, ואל רבי אהרן מגיע מכתב מדודו היושב בקודקודיבקה, בו הוא מבקש ממנו לבוא ולפשר בין שני סוחרים שדין תורה מורכב נתגלע ביניהם. הוא נענה לבקשת דודו ונסע לעירו.

במדודיבקה, במרחק שלושה בתים מבית הדוד, שוכן רבינו הקדוש, רבי נחמן מברסלב, ורבי אהרן זוכה להתוודע אליו. בפגישתם הראשונה, היה זה בערב ראש חודש שבט, ראה רבינו שרבי אהרן רועד מקור, אמר לו בצחות: "אצלי תחמם את הידיים..." ומיד ביאר דבריו: "הכתוב אומר ויהי ידיו אמונה; אצלי העיקר הוא אמונה".

במשך לילה שלם שוחח עימו רבינו, בין השאר נסבו דבריו על מידות טובות - "נקי כפיים ובר לבב" - הנדרשות מיושב על כסא הדיינות. רבי אהרן, שראה כי כל דברי רבינו נאמרים ברוח הקודש, קם ממקומו בהתפעלות ואמר: "רואה אני שאתם עוד תהיו רבי גדול. מבקש אני מכם אפוא, שבעולם הבא אזכה להבין את שיחות החולין שלכם!"

בנסיעתו הקרובה עם אביו אל רבי אהרן מטייב, שכבר בא בימים, אמר לו הצדיק: "רואה אני עליך שטעמות טעם חדש בעבודת ה'. ספר לי היכן?" שח לו רבי אהרן על הרבי הצעיר ממדודיבקה היודע מחשבות כל הבאים אליו. הרים הצדיק

נקודה

"צריך לחתור לדרגה הגבוהה ביותר, ולא ליפול מהדרגה הקמנה ביותר"
(רבינו זי"ע)

כובעו של הצדיק

ראש השנה, מהטעמים הכמוסים עמו. אף עתה היה מוצנע השטריימל בבגדיו ובלתי נראה.

כאשר שמע מה ששמע מפי עדת החסידים, השתלהבו פניו, שלף את השטריימל ממחבואו ועיטר בו את ראשו. וכך, כשהוא חבוש בכובעו של הצדיק המסוגל ליראת שמים, ופניו בוערות באש קודש, כיוון את צעדיו אל עבר הדלת, והמתפללים - אחריו.

אך יצא מוהרנ"ת החוצה, והמתנגדים הבחינו בו, אחזה בהם חלחלה והם נפוצו לכל עבר, בהותירם אחריהם את הדרך פנויה לחסידים שישבו לבתיהם בבטחון ובשמחה.

בקשר לסיפור מופלא זה נהגו חסידים ברסלב לומר:

על התפילין נאמר: "וראו... כי שם ה' נקרא עליך ויראו מלך" - התפילין מעוררות פחד ורתת בלב רואיהם. אבל בשבת שאין מניחים תפילין, עיטור הראש - השטריימל, המלבוש המיוחד לשבת קודש, שמזכיר לנו כי שם ה' נקרא עלינו, הוא במקום תפילין.

ואף דרשו נוטריקון: שבת ראשי תיבות: ש'טריימל ב'מקום ת'פילין...

בתום עבודת היום, שנמשכה על פני שעות רבות ללא טעימה כלשהי, כאשר הגיע הזמן לקיים מצוות "אכלו משמנים ושתו ממתקים..." כי חדות ה' היא מעוזכם" - נשאר הציבור על עמדו בלי תזוזה.

מוהרנ"ת שעמד עדיין מכוסה בטליתו וכולו יוקד ביקוד עליון, התנער אט אט, הפשיל טליתו והבחין באנ"ש הניצבים עליו. הביט בהם במבט של תמיחה: 'מדוע אינכם הולכים לשוב לבתיכם לקיים סעודת החג ככתוב?'

השיבו לו הקרובים אליו, כי פחד המתנגדים נפל עליהם, ויראים הם לצאת החוצה, כי רבים מהם התקבצו בחוץ, מן הסתם ממתנינים הם למתפללים כדי להרע להם בצאתם.

לאחר הסתלקות רבנו, זכה מוהרנ"ת לרשת את השטריימל שלו. מנהג מופלא היה לו למוהרנ"ת להחזיק את הכובע הזה מוסתר במעילו בימי

היה זה באחד מימי ראש השנה, רבינו נתבקש לשייבה של מעלה זה מכבר, ומוהרנ"ת מוקף עדת חסידים שהתקבצו לאומן מקרוב ומרחוק, התפללו בצוותא את תפילות היום בגיל ורעדה, כיאות לימים מיוחדים אלו שאצל חסידי ברסלב נוספה להם משמעות מיוחדת.

התפילות התנהלו כסדרן באווירה מרוממת של החילו ורחימו, קבלת עול מלכותו יתברך באימה ופחד, והכתרתו למלך העולם בשירה ומחיאת כף, כיאות למעמד ההכתרה - ה"קרינאציע", כפי שכינו בברסלב את הקיבוץ הקדוש באומן.

אווירת חג שררה בבית הכנסת, אך עובדה אחת "העיבה" - תרתי משמע; תריסי בית הכנסת מוגפים היו היטב, ואפילו חרך לא נשאר בהם, כדי כניסת קרן שמש. וסיבה לדבר, כי אנשי מוהרנ"ת חיששו באותה שנה באופן מיוחד מפני מתנגדיהם שארבו בחוץ, והגיפו את התריסים כדי למנוע מהם השלכת אבנים פנימה, ולא תופרע האווירה הנעלה ששררה בהיכל הקודש.

השבוע לפני...

השבוע לפני 73 שנה

■ כ"ד בתמוז, שנת תרצ"ו - פטירתם הטראגית של שניים מחסידי ברסלב.

באותה שנה כאובה - עליה הפטירו חסידים ברמו: שנת "צרות" - אירעו מספר מאורעות קשים בקרב חסידי ברסלב. אחת מהן הייתה סגירת ה"קלוז", בית המדרש הגדול באומן, על ידי השלטון הקומוניסטי.

במכתבו כותב ר' יעקב יוסף, אחד החסידים, לירידיו בארץ ישראל: "ביום ג', כ"ד תמוז, בא אלי השמועה על ידי אנשי שלומנו, כי ידו פרש צר על כל מחמדנו, ונשאתי הקינה מתשעה באב: 'זכר ה' מִה הָיָה לָנוּ, הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חַרְפְּתֵנוּ, נַחֲלֵתָנוּ נִהְפַּכָה לְזָרִים, בְּתֵינֵנוּ לְנִכְרִים'. חֲזַקוּ לְהַתְּפִלֵּל עַל קַבְרֵי הַצַּדִּיקִים כִּי ה' יִתְּבַרַךְ יָשׁוּב וִירַחֲמֵנוּ, כִּי נִשְׁאַרְנוּ כִּתּוּמִים אֵין אֵב, וְלֹא אֲדַע מַה יְהִיָּה בַיָּמִים הַנּוֹרָאִים הַבָּאִים לְקִרְאָתָנוּ לְטוֹבָה" (רשת ציון מכתב ג).

ביום שבו הגיעה לר' יעקב יוסף השמועה על סגירת הקלוז, אירע מאורע קשה נוסף, שהעביר צמרמורת בלב החסידים. וכך היה רבי לוי יצחק בנדר מספר בכאב:

"באותו יום היה יום השנה של הנגיד ר' טוביה, אביו של ר' מרדכי מַפְּרָיִיץ, מחסידי ברסלב. ר' מרדכי נהג לצום ביום זה מדי שנה, ולכן הודרו לאחר תפילת ערבית הקודם לו, לסעוד את לבו היטב, כדי שיוכל לצום למחרת. בשובו מבית הכנסת, הלך יחד עם הבחור היקר ר' יעקב שְׁטֶרְקֶבֶץ (בנו של ר' יצחק מנברייניץ, מנכדי מוהרנ"ת) ודיבר אתו 'שיחת חברים' בענייני עבודת ה'. הדיבורים שיצאו מן הלב - נכנסו אל הלב. כה פסעו השניים ודיברו בחביבות שעה ארוכה. לפתע החל לרדת גשם זלעפות, בעקבותיו נפל לידם עמוד השמל בעל מתח גבוה, החוט המסוכן פגע בהם, ובו במקום נהרגו השניים.

דבר האסון הכבד, שאירע בעיר קריבירוג, הגיע מאוחר יותר לכלל חסידי ברסלב בעירוותיהם, וכולם התאבלו מאד על רבי מרדכי החסיד היקר, שצדקותו ומעשי-הצדקה שלו היו גדולים במיוחד, ועל הבחור היקר ר' יעקב שצפו לו גדולות, ועל עבודותיו בקודש סופר רבות.

לחידודא

חידה מס' 17

מי היו השניים

שהפיצו את תורות רבינו הקדוש, בעודן בכתב-ידו הטהור?

לתשובות - התקשרו למערכת הממוחשבת 'אוצרות ברסלב' 02-50000-99. לאחר בחירת שפה, הקישו 1-9-2-1 והשאירו הודעה עם שם, כתובת ומס' טלפון. בין הפותרים נכונה עד יום שני בשעה 12 בלילה, תיעוד הגרלה על זכות קניה בסך 50 ₪.

הפתרון לחידה מספר 16:

למי היה מקורב רבי יודל מדאשוב, בטרם התקרב לרבינו הקדוש? בטרם התקרב לרבינו הקדוש, היה מקורב להרה"ק רבי פנחס מקוריץ.

זכה בהגרלה לחידה מס' 15: שניאור פריינד, בית שמש,

זכות קניה בסך 50 ₪ בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים.

שאלה:

מהי 'התבודדות'?

תשובת הרב ברוך מרדכי פראנק:

בספרי רבינו הקדוש ישנן כמה הגדרות על התבודדות, כמו, שיחה בינו לבין קונו, ישוב הדעת, וידוי, משפט ועוד - מה אם כן היא ההתבודדות? כלומר, מה בדיוק עושים באותה שעה שרבינו ביקש לייחד בכל יום?

כידוע, היה הרב החסיד רבי לוי יצחק בנדר מכנה את ההתבודדות 'ישוב הדעת'. כמה נפלאה היתה נהמת לבו כשהיה מבקש מכל שומעיו, לפנות יום יום שעה אחת לישוב הדעת, כשהוא מודיש: "הרי העיקר הוא יישוב הדעת!"

האם אכן זוהי מהותה של ההתבודדות?

כאשר מנסים לחבר את כל דברי רבנו על העצה הכללית שלו, עצת ההתבודדות, שהשאיף לכל הדורות, התמונה המתקבלת היא כדלהלן:

התמצית של עצת ההתבודדות היא: "שיחה בינו לבין קונו", שיחה שפירושה לשפוך לפני ה' את כל הלב, ובדיוק את מה שיש כעת על הלב, להיות אמיתי עם עצמו, כנה וישיר, כנכר איש אל רעהו, להשמיע באוזניו יתברך דברי ריצוי ופיוס, להתחנן לפניו ולבקש ממנו רחמים, להתלונן בפניו על כל הקשיים ולהודות לו על כל החסדים.

בכדי להגיע למצב האידיאלי של התבודדות צריך להיות בשמחה במשך כל היום עד שעת ההתבודדות, וגם: כאשר מתיישבים להשיח את כל הלב, צריך קודם-כל להתחיל בהודיה לה' על הנקודות הטובות שיש לנו בכל מקרה, הן ברוחניות והן בגשמיות.

לאחר שלב ההודיה, שגורמת להשתחרר מכל המרידות הקטנוניות, אפשר לעבור לשלב של 'ישוב הדעת'. כלומר, להתחיל לשאול את עצמנו: מה התכלית של כל העולם הזה? והאם אנו ממלאים את חובתנו בעולמנו? מתוך כך נכנסים לכל פרט ופרט מהמעשים שאנו עושים היום ובכל יום, ודנים עם עצמנו ועם בוראנו - אם אכן ראויים כל המעשים האלה להיעשות, אם לאו.

ואז, כאשר עומד המתבודד מול הבורא, אחרי שכבר יישב את דעתו, ואחרי שגם שפט את עצמו על מעשיו, הוא פונה אליו בכאב ומבקש ממנו ממעמקי לבו, שיעזור לו להתגבר על כל הקשיים, הניסיונות והבלבולים.

"ההתבודדות", אמר רבינו הקדוש, "היא מעלה עליונה וגדולה מן הכל! דהיינו, לקבוע לו על-כל-פנים שעה או יותר להתבודד לבדו באיזה חדר או בשדה, ולפרש שיהיה בינו לבין קונו, בטענות ואמתלאות, בדברי חן ורצוי ופיוס, לבקש ולהתחנן מלפניו יתברך, שיקרבו אליו לעבודתו באמת... הן חרטה ותשובה על העבר, והן בקשת תחנונים לזכות להתקרב אליו יתברך מהיום והלאה באמת, וכיצא בזה, כל אחד לפי דרגתו..."

"והיא דרך ועצה טובה מאד להתקרב אליו יתברך, כי זאת היא עצה כללית, שכוללת הכל, כי על כל מה שיחסר לו בעבודת ה', או אם הוא רחוק לגמרי מכל וכל מעבודתו יתברך - על הכל יפרש שיהיה ויבקש מאתו יתברך..."

"ואפילו אם לפעמים נסתמים דבריו, ואינו יכול לפתוח פיו לדבר לפניו יתברך כלל, אף-על-פי-כן זה בעצמו טוב מאד, דהיינו ההכנה שהוא מוכן ועומד לפניו יתברך, וחפץ ומשתוקק לדבר, אך שאינו יכול... וגם יוכל לעשות לו שיחה ותפילה מזה בעצמו... שנתרחק כל-כך, עד שאינו יכול אפילו לדבר, ויבקש מאתו יתברך רחמים ותחנונים, שיהמול עליו ופתח פיו, שיוכל לפרש שיהיה לפניו" (ליקוטי מוהר"ן ח"ב כ, בשנינו לשון קלים).

לאחר שיגמור לשפוך את לבו, צריך המתבודד להיכנס שוב למעגל השמחה תוך כדי מתן הודיה לה' על הזכות העצומה שזכה, לדבר את כל אשר עם לבבו לפניו יתברך, ויהיה סמוך ובטוח בחסדיו, שבודאי יכוון אותו מעתה בדרך הנכונה ויסייע לו ברוחניות ובגשמיות.

"כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בְּאֵשׁ תִּעְבְּרוּ בְּאֵשׁ וְנִהְרָה" (במדבר ל"א כ"ג).

כשהלב בוער, הלילה, לתאוות רעות, הריהו מתמלא ברוח טומאה. כדי לטהר את הלב, צריך לגרש ממנו את רוח הטומאה. כיצד? על ידי שממלאים את הלב בחמימות של קדושה. שכך טבעו של החום - לדרות את האוויר. חום הקדושה מגרש את רוח הטומאה, והלב נטהר מטומאתו.

זה שכתוב: "כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש - וטהר".

(על פי ליקוטי מוהר"ן ח"א קנ"ו)

"אֱלֹהֵי מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר ל"ג א) - "בשביל שחטאו ב'אלה אלוֹקֵיךָ יִשְׂרָאֵל', 'בשביל זה יסעו בני ישראל' (עשרה מאמרות).

מי שאינו בוטח בה, נוקק לנדוד ממקום למקום לצורך פרנסתו וכדומה. לעומתו, מי שמאמין ובוטח בה, מקבל את כל צרכיו במקום, בלי טורח.

יחד עם זאת, הטלטול ממקום למקום מתקן את חסרון האמונה, כי על ידי חוסר אמונה גורמים לגלות השכינה - כמו שאמרו חז"ל, שכשעברו ישראל עבודה זרה הסתלקה השכינה מבית המקדש (יומא ט"ז ע"ב) - ועל ידי הטלטול בדרכים, מכפרים על הטלטול שנגרם לשכינה הקדושה.

זה שכתוב "אלה מסעי בני ישראל" - שכל הנסיעות הם בגלל - "אלה אלוֹקֵיךָ יִשְׂרָאֵל" - בגלל פגם האמונה, והנסיעות הללו גם מתקנות את פגם האמונה.

(על פי ליקוטי מוהר"ן ח"א מ"ז)

"אֱלֹהֵי שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יִנְחָלוּ לְכֶם אֶת הָאָרֶץ" (במדבר ל"ד י"ז).

חשיבותה של ארץ ישראל היא בכך, שיש מרגישים את השגחת ה' בכל פרט ובכל רגע. כמו שכתוב: "ארץ אשר ה' אלוֹקֵיךָ דורש אותה, תמיד עיני ה' אלוֹקֵיךָ בה" (דברים י"א י"ב).

לפיכך נוקק עם ישראל שעמד להכנס לארץ ישראל למנהיגים צדיקים, כדי שאלה יפיצו את האמונה בהשגחת ה', שזוהי סגולתה של ארץ ישראל, ולכן נתמנו בשעתו לתפקיד הנחלת הארץ נשיאים צדיקים, שפורשו בשמותיהם בתורה הקדושה, כי בזכות האמונה שהצדיקים משפיעים, זוכים לארץ ישראל.

(על פי ליקוטי הלכות: ברכת הריח ד' מ"ג)

אצרות ברסלב

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000

בארה"ב (1)718-8552121

חנות ספרים ברסלב

מא"ש 110 ירושלים 02-6286823

חדר ספרי ברסלב

אלשיך 5 בני ברק 052-7653662

הרב דוד קרמר-מוהל מוסמך מוהל בית החולים "ביקור חולים"

בעמח"ס "מסורת הברית" 052-7656777

אות ה"א עשוי מסף

סגולה לפריה ורביה (על פי ספר המידות) 052-7640256

מידע

בעת צרה, בשעת מצוקה.
גם בעת שמחה ובכל זמן

מוקד הישועות
1-800-255-522

להעברת בקשות לתפילה
ולהזלכת נר בקברו
של רבי נחמן מברסלב באומן

לישועה והצלחה, לרווח ופרנסה,
לרפואה, למקשה לילד,
לנחת ושמחת חיים

גם השנה
מגיעים לאומן
מתוך ישוב הדעת

אם אתה מגיע לאומן בימי ר"ה הבעל"ם
בטיסה סדירה - התקשר עוד היום:
מוקד הרשמה ארצי:
057-3191020
נסיעות פנים חסבי לשנון

איתן מהנחיתה העד ההמראה
שירותי פנים באוקראינה

הנסיעה הגדולה
אומן ראש השנה

ירושלים: רח' בית ישראל 38 בני ברק: רח' רבי עקיבא 62
1599-50-59-59